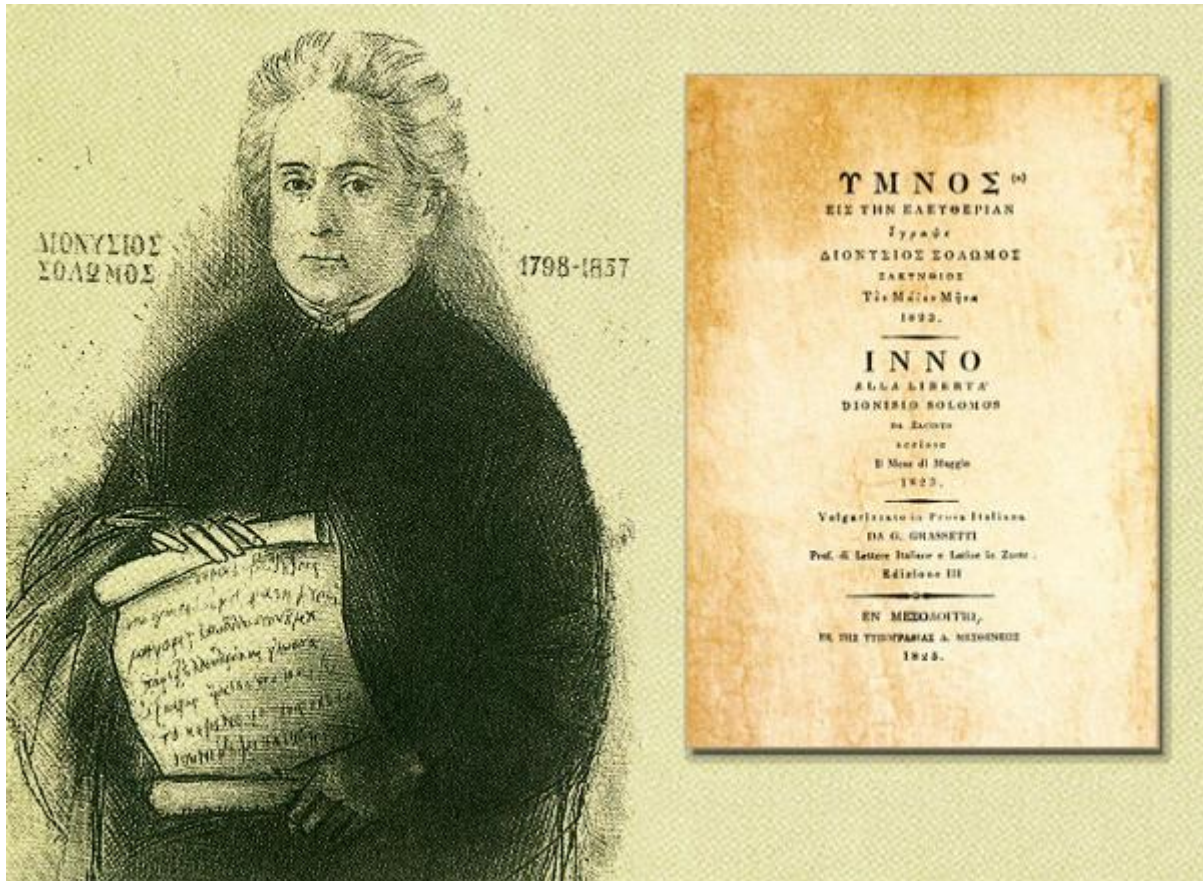
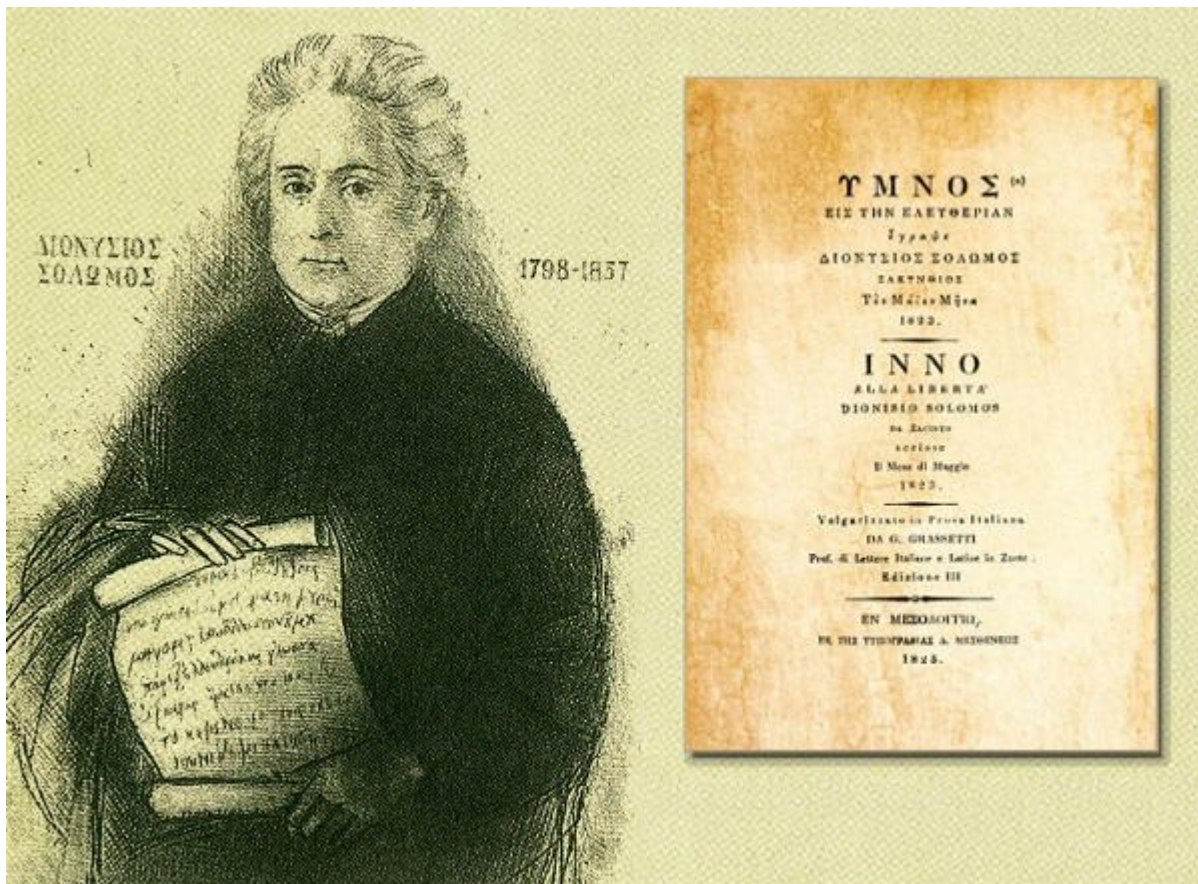


Ύμνος εις την Ελευθερίαν

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα) / Σαν σήμερα για να μην ξεχνιόμαστε... (ιστορικά γεγονότα & Παγκόσμιες ημέρες)



Ποίημα του Διονυσίου Σολωμού, οι δύο πρώτες στροφές του οποίου σε μουσική του Νικολάου Μάντζαρου, αποτελούν τον Εθνικό Ύμνο της Ελλάδας και της Κύπρου.



Ο Ὕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερία γράφτηκε ἀπὸ τὸν 25χρονο Σολωμὸ στη Ζάκυνθο, πρῶτα στα ἰταλικά και εν συνεχείᾳ στα ελληνικά, τὸν Μάιο τοῦ 1823, σε μία περίοδο ἰδιαίτερης ἔξαρσης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. «...Δε θέλω να περάσει κανενός ἀπὸ τὸ μυαλό πως τὴν ὥρα που νικοῦν οἱ δικοὶ μας στο Μαραθῶνα, ἐγὼ κάθομαι και τραγουδῶ για ἓνα βοσκόπουλο...» (Ὁ θάνατος τοῦ βοσκῆ), ἔγραφε στον φίλο του Γεώργιο Δε Ρώσση τὴν ἴδια ἐποχὴ.

Το ποίημα τοῦ Σολωμοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ 158 τετράστιχες στροφές. Το μέτρο εἶναι τροχαϊκὸ με ἐναλλαγές ἐπτασύλλαβων και οκτασύλλαβων στίχων. Σύμφωνα με το περιεχόμενό του μπορεῖ να χωρισθεῖ στα ἐξῆς μέρη:

Προοίμιο (στρ. 1-34). Ο ποιητὴς παρουσιάζει τὴ θεὰ ἐλευθερία, θυμίζει τα περασμένα μαρτύρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν ἐξέγερση τῶν σκλάβων, τὴ χαρὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν ἐχθρα τῶν Ἑυρωπαϊῶν ηγεμόνων και τὴν περιφρονητικὴ ἀδιαφορία τῶν Ἑλλήνων για τα φιλότουρκα αἰσθήματά τους.

Ἡ περιγραφή τῆς Μάχης τῆς Τριπολιτσάς (στρ. 35-74).

Ἡ μάχη τῆς Κορίνθου και ἡ καταστροφή τοῦ Δράμαλη στα Δερβενάκια (στρ. 75-87).

Ἡ πρώτη πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου στα 1822 και ὁ πνιγμός τῶν Τούρκων στον ποταμὸ Ἀχελῷο (στρ. 88-122).

Τα πολεμικά κατορθώματα στη θάλασσα, ἡ πυρπόληση τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδας κοντὰ στην Τένεδο και ὁ ἀπαγχονισμός τοῦ Γρηγορίου Ε'. (στρ. 123-138).

Επίλογος (στρ. 139-158). Ο ποιητής συμβουλεύει τους αγωνιστές να απαλλαγούν από τη διχόνοια και προτρέπει τους δυνατούς της Ευρώπης να αφήσουν την Ελλάδα να ελευθερωθεί (Γιάννης Ν. Παπάς: «Για να γνωρίσουμε το Σολωμό», εκδ. Μεταίχμιο).

Η φήμη του ποιήματος ξεπέρασε γρήγορα τα στενά όρια της Ζακύνθου. Το 1824 μεταφράστηκε μέρος του στα αγγλικά και ολόκληρο στα γαλλικά. Στον επαναστατημένο ελληνικό χώρο δημοσιεύτηκε τον ίδιο χρόνο στο Μεσολόγγι, στην εφημερίδα «Ελληνικά Χρονικά» του Ιάκωβου Μάγερ. Θα ακολουθήσουν και άλλες δημοσιεύσεις τον επόμενο χρόνο, ενώ στις 21 Οκτωβρίου του 1825 θα δημοσιευθεί και η πρώτη κριτική του ποιήματος από τον Σπυρίδωνα Τρικούπη στη Γενική Εφημερίδα της Ελλάδος, που εκδιδόταν στο Ναύπλιο.

Μεταξύ 1828 και 1830, ο Ύμνος εις την Ελευθερίαν μελοποιήθηκε από τον κερκυραίο μουσουργό Νικόλαο Μάντζαρο για τετράφωνη ανδρική χορωδία και ακουγόταν με ενθουσιασμό σε εθνικές εορτές στα Επτάνησα. Τον Δεκέμβριο του 1844 ο Μάντζαρος παρουσίασε μια νέα μελοποίηση του ποιήματος και την υπέβαλε στον βασιλιά Όθωνα, με την ελπίδα να γίνει το «εθνικό άσμα» της χώρας. Μέχρι τότε ο Εθνικός Ύμνος της Ελλάδας ήταν ο Βαυαρικός (η γνωστή μελωδία του Χάιντν, που σήμερα είναι ο εθνικός ύμνος της Γερμανίας και της Αυστρίας). Το έργο έγινε δεκτό μόνο ως σύνθεση και βραβεύτηκε με τον Αργυρό Σταυρό του Τάγματος του Σωτήρος.

Το 1865, κατά τη διάρκεια επίσκεψής του στην Κέρκυρα, ο Βασιλιάς Γεώργιος Α΄ άκουσε την εκδοχή της σύνθεσης του Μάντζαρου για ορχήστρα πνευστών από την μπάντα της Φιλαρμονικής Εταιρείας Κερκύρας και του έκανε εντύπωση. Ακολούθησε το Βασιλικό Διάταγμα της 4ης Αυγούστου 1865, που το χαρακτήρισε «επίσημον εθνικόν άσμα» και εντελλόταν η εκτέλεσή του «κατά πάσας τας ναυτικές παρατάξεις του Βασιλικού Ναυτικού». Επίσης, ενημερώθηκαν οι ξένοι πρέσβεις, ώστε να ανακρούεται και από τα ξένα πλοία στις περιπτώσεις απόδοσης τιμών προς τον Βασιλιά της Ελλάδος ή την Ελληνική Σημαία. Από τότε ο Ύμνος εις την Ελευθερίαν του Διονυσίου Σολωμού, μελοποιημένος από τον Νικόλαο Μάντζαρο, θεωρείται ως εθνικός ύμνος της Ελλάδας. Από τις 18 Νοεμβρίου 1966 με την απόφαση 6133 του υπουργικού συμβουλίου καθιερώθηκε και ως εθνικός ύμνος της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Πηγή: sansimera.gr